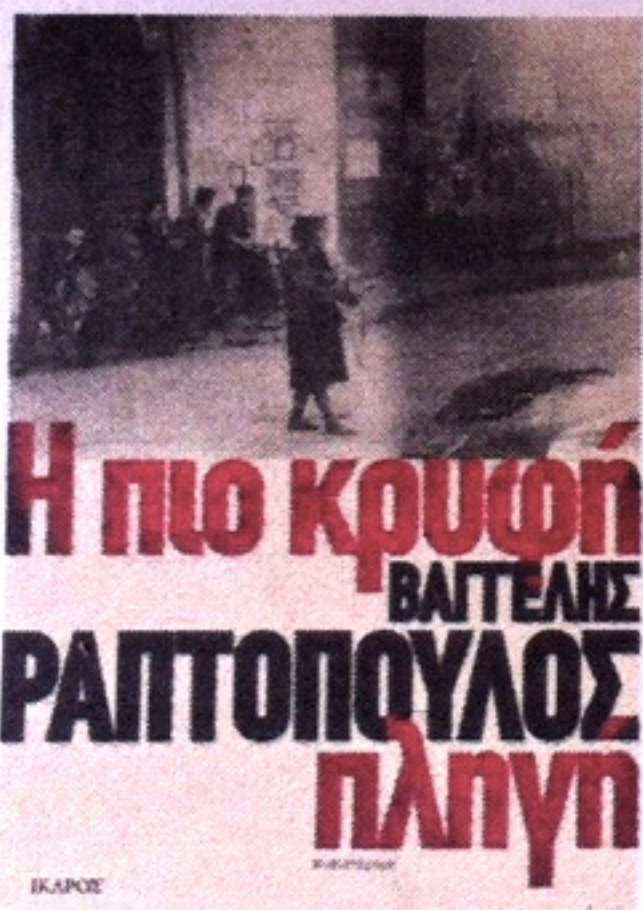
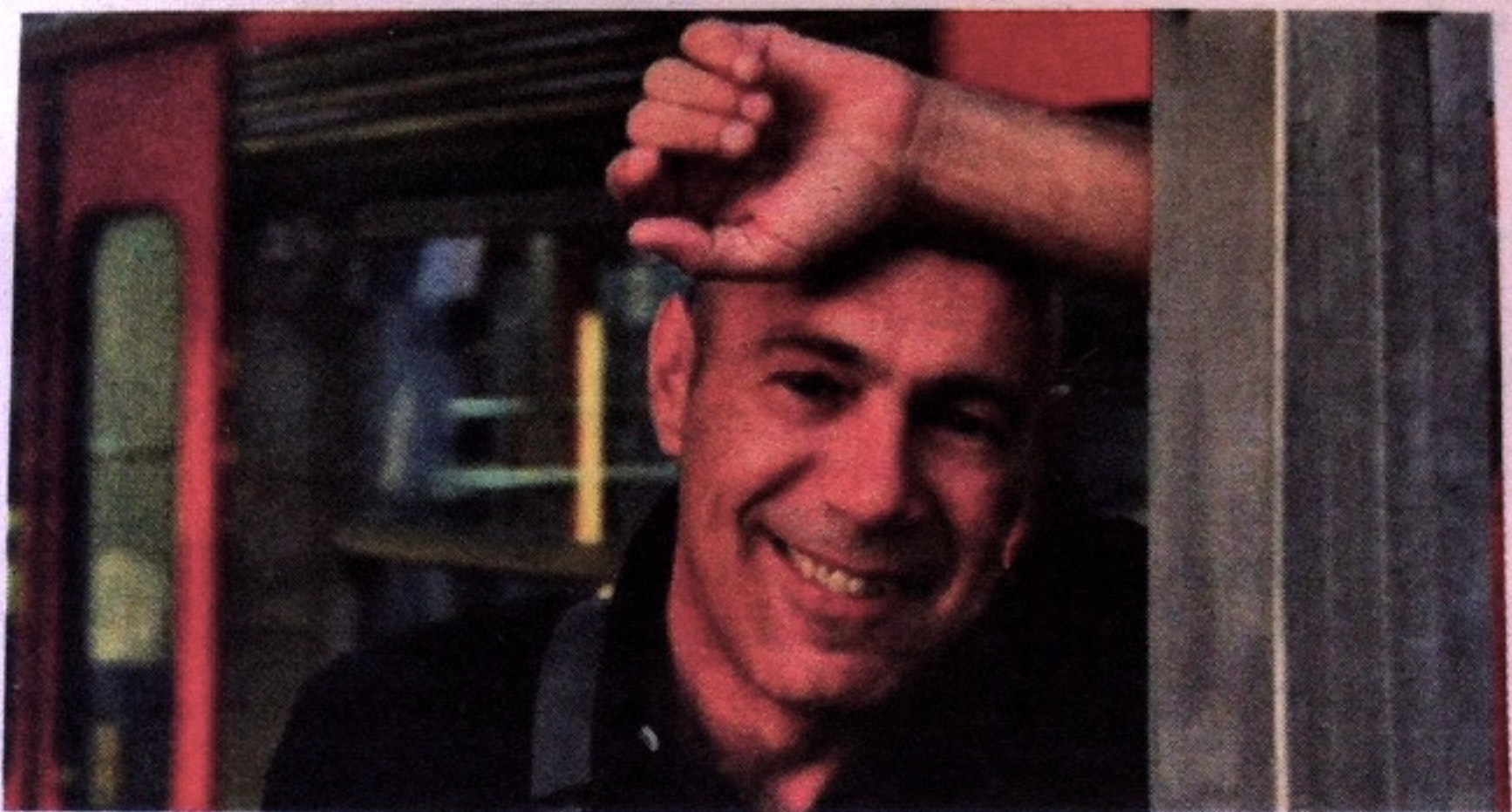

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ

Είμαστε φυλακισμένοι στην Ιστορία

ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΜΟΥ ΟΙ ζοφερές αφηγήσεις που άκουγα παιδί για τα Δεκεμβριανά. Λογοτεχνικά και μη-μυθοπλαστικά βιβλία επί του θέματος μάζευα χρόνια. Ωσπου, πέρυσι, μου ήρθε η ιδέα της «Πιο κρυφής πληγής» και ξαναβούτηξα στη σχετική βιβλιογραφία.

Ιστορία είναι οι 33 αιματοβαμμένες μέρες του '44, όχι οι προκατειλημμένες δεξιές ή αριστερές ερμηνείες τους, που έρχονται και παρέρχονται. Η λογοτεχνία υπερβαίνει την Ιστορία. «Ο καπετάν Μιχάλης» του Καζαντζάκη μάς διδάσκει για την Τουρκοκρατία

όσα εκατοντάδες ιστορικά εγχειρίδια μαζί. Όπως κάνει για τον Εμφύλιο «Η εξαφάνιση» του Αριστοτέλη Νικολαΐδη, που ο αφηγητής μου διασκευάζει για το θέατρο. Η λογοτεχνία φωτίζει κρυφές όψεις της πραγματικότητας, που η ιστοριογραφία αγνοεί. Ισχύει ακόμα περισσότερο για τους Νεοέλληνες, που λες και είμαστε φυλακισμένοι στην Ιστορία. «Η πιο κρυφή πληγή» δεν είναι ιστορικό μυθιστόρημα. Μιλάει για έναν παθιασμένο έρωτα στα χρόνια της Κρίσης και, μέσω του παλαιού, για έναν πιθανό νέο εμφύλιο. Σαν ουροβόρος όφεις, η ιστορία μου εκβάλλει στις συγκεντρώσεις των Αγανακτισμένων στο Σύνταγμα, εκεί όπου την εμπνεύστηκα.